

การมาโครงการพัฒนาจิตครั้งนี้เกิดมาจากคุณแม่ได้เปิดดูทิวทัศน์รายการหนึ่งได้พบกับการพูดคุยของ ดร. ดาราวรรณคุณแม่จึงแนะนำให้หนูดูรายการนี้หนูติดใจคำที่ว่า "บานั้นเหมือนเกลือแม้ว่าเราจะทำบุญซึ่งเปรียบเสมือนน้ำเท่าไรก็ไม่สามารถทำลายเกลือที่อยู่ภายในได้"

เมื่อมาถึงก็ได้พบกับเพื่อน ในความคิดหนู จุดเริ่มต้นของความสุขคงอยู่ที่เพื่อน พอมีเพื่อนหนูก็เริ่มอุ่นใจ เริ่มมีสมาธิมากขึ้น

ก่อนมา หนูเป็นคนที่ไม่เคยคิดถึงวันที่แม่จะจากไป
ไม่เคยคิดว่าพ่อและแม่จะป่วย แต่เมื่อได้ฟังเรื่องพระคุณอันยิ่งใหญ่จาก
ดร.ดาราวรรณ ก็เริ่มคิด เอ! ถ้าวันหนึ่งครอบครัว ของเราขาดพ่อไป
เราจะรู้สึกอย่างไร ถ้าเหลือแค่เรา น้อง และ แม่ พอคิดได้ก็เริ่มกลัว
เพราะหนูยังไม่ค่อยได้ทำอะไรให้พ่อและแม่เลย
เวลาไปโรงเรียนพ่อกับแม่ก็จะตื่นแต่เช้า จัดอาหาร เตรียมรถ ขับไปส่ง
พอขากลับบ้านพ่อกับแม่ก็ไปรับ หนูเคยถามพ่อกับแม่ว่า เหนื่อยไหม
ไม่ต้องมารับก็ได้ท่านก็พูดคำขาดว่าจะทำแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ
ท่านไม่ยอมให้หนูเกิดอุบัติเหตุหรือพบเรื่องเลวร้ายต่างๆ
เมื่อกลับบ้านหนูก็ไม่มีเวลาที่จะดูแลพ่อแม่ ทำกิจกรรมก็มีด กลับบ้านก็ตีก
ต้องอ่านหนังสือ แต่พอหนูได้ฟังเรื่องพระคุณอันยิ่งใหญ่
ทำให้หนูรู้ว่าหนูลืมทำอะไรหลายๆ อย่างไป
แล้วรู้ว่าอีกไม่นานหนูอาจจะเสียท่านไป เพราะเวลาที่หนูควรอยู่ใกล้ท่าน
ควรอยู่ข้างๆ ท่าน มันหมดไปกับกิเลสสิ่งชั่วร้ายต่างๆ
เมื่อก่อนเวลานั่งกินข้าวหนูแทบไม่ได้คุยกับครอบครัว เพราะเอาแต่เล่นโทรศัพท์
แต่ในวันนี้หนูเข้าใจแล้ว หนูทำให้ท่านเสียใจ
และถ้าเป็นไปได้หนูขอกราบขอโหสิกรรมต่างๆ จากท่าน
จากการกระทำที่หนูทำไป พ่อกับแม่บอกหนูเสมอว่า "ลูกเป็นความหวังของพ่อแม่
ลูกต้องดูแลตนเอง นะ หากวันไหนพ่อแม่ไม่อยู่ ดูแลตัวเอง
อย่าให้ใครมาทำความฝันของลูกพังนะ"
แรกๆ หนูไม่เคยสนใจ แต่ตอนนี้หนูเข้าใจในสิ่งที่พ่อแม่บอกทั้งหมดแล้ว
จากนี้หนูจะเป็นเด็กดี ไม่ทำให้พ่อแม่ผิดหวังและเสียใจอีกแล้ว

ในท้ายนี้

จึงกราบขอขอบพระคุณค่ายธรรมะนี้ที่ทำให้หนูได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ มากมาย แล้วหนูคิดว่าการกลับไปบ้านครั้งนี้ หนูคงจะทำอะไรหลายๆ อย่างดีขึ้น

น.ส. อรพิมล มงคล (ผู้อบรมสมทบ)

ม.๔/๒ โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา

กรุงเทพมหานคร
